

Η δύναμη της ψυχής

Ζάχος Βασιλείου
Χειρουργός

Επιτέλους! Η στήλη που διεκδικούσε τόσο καιρό θα γινόταν δική του! Κόντευε να τρελαθεί από τη χαρά του. Το όνομά του θα γραφόταν με κεφαλαία γράμματα στην εφημερίδα. Ορέστης Δανέζης! Θα το διάβαζε η κακομοίρα η μάνα του και σίγουρα θα δάκρυζε από χαρά. Αμ, οι συνάδελφοι στο γραφείο; Ο Κώστας, ο Μιχάλης, η Ηρώ; Θα έσκαζαν από το κακό τους!

Τέτοια εξέλιξη δεν τη φανταζόταν ούτε στα πιο τρελά του όνειρα, όταν τον κάλεσε την περασμένη Πέμπτη στο γραφείο του ο αρχισυντάκτης της πρωινής εφημερίδας. Εκείνος κάπνιζε το πούρο του και ήταν, όπως πάντα, σαφής και λιγομίλητος. «Ο Ντίνος είναι άρρωστος. Δεν μπορεί πια να γράψει στην εφημερίδα. Η στήλη “Πιπεράτα και Καθημερινά” πρέπει να συνεχιστεί. Από τη Δευτέρα την αναλαμβάνεις εσύ».

Δεν είχε πολύ καιρό μπροστά του. Κάθισε στο γραφείο του, λουσμένος στο φως της θόνης του υπολογιστή και κτυπούσε τα πλήκτρα εντελώς μηχανικά. Οι ιδέες του είχαν στερέψει. Άλλοτε η φαντασία του πετούσε σαν τον Πήγασο μακριά. Αυτή τη φορά, όμως, δεν τον βοηθούσε καθόλου. Ο Πήγασος έχασε τα φτερά του και δεν έκανε ούτε ένα βήμα μπροστά σαν πεισματάριο μουλάρι.

Βέβαια! Πώς δεν το είχε σκεφτεί νωρίτερα! Τέτοια εποχή, Ιούνιος μήνας, θα μπορούσε να γράψει κάτι για τον καύσωνα που απειλεί την πόλη. Μα, κάθε καλοκαίρι, κάθε τέτοια εποχή, όλοι για τον καύσωνα γράφουν...

Θα μπορούσε να γράψει κάτι για την προεκλογική περίοδο, που μπήκε στην τελική της ευθεία. Αυτά, όμως, μπορεί κανείς να τα διαβάσει σε άλλες στήλες της εφημερίδας από τους πολιτικούς συντάκτες.

Θα μπορούσε να γράψει, σκέφτηκε, για τη σωτηρία του ΠΑΟΚ, για τον επενδυτή που όλοι στην Τούμπα περιμένουν σαν Μεσσία, για τις προσπάθειες του Ζαγοράκη. Μα, γι' αυτά γράφουν οι αθλητικοί συντάκτες στις μέσα σελίδες.

Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει. Έπρεπε να βρει ένα θέμα που να απασχολεί τους αναγνώστες, επίκαιρο, ενδιαφέρον. Του ήρθε στο μυαλό η υποθαλάσσια αρτηρία και το μετρό. Όχι! Θέματα χλιοειπωμένα, θα έξυνε πληγές αν έγραφε κάτι γι' αυτά. Εξάλλου ο πρωθυπουργός στα εγκαίνια της Διεθνούς Έκθεσης θα αναφερόταν για μια ακόμη φορά σε αυτά και τότε κάτι θα είχε να γράψει στη στήλη του.

Αμέσως μετά του πέρασε η ιδέα να γράψει κάτι για το Σκοπιανό. Το όνομα «Μακεδονία» τού στεκόταν κόμπος στον λαιμό. Θα προτιμούσε χωρίς άλλο να έχει γείτονα χώρα την Ελβετία. Θα πεταγόταν τα Σαββατοκύριακα για σοκολάτες και εκτός αυτού οι Ελβετοί είχαν τον δικό τους Γουλιέλμο Τέλλο και δεν θα άπλωναν χέρι πάνω στον Μεγαλέξαντρο. Υπήρχε κι ένας ακόμη λόγος που άλλαξε γρήγορα ιδέα. Ο Παπαθεμελής κι ο Καρατζαφέρης είχαν τη δική τους στήλη στην εφημερίδα. Δεν θα τους έπαιρνε την μπουκιά από το στόμα.

Ναι! Αυτό είναι! Η κατάχρηση εξουσίας από τους αστυνομικούς στο Τμήμα της Ομόνοιας. Ας είναι καλά το Ίντερνετ που τα έβγαλε όλα στη φόρα. Θυμήθηκε το κλεφτρόνι, που έσπασε το παράθυρο του αυτοκινήτου του πριν δυο μήνες και του έκλεψε το μαγνητόφωνο και το τσαντάκι του και γέμισε οργή. Αν τον έπιανε, θα του έδινε να καταλάβει. Θα τον έκανε μαύρο στο ξύλο. Όχι! Δεν του άρεσε καθόλου το θέμα αυτό.

Ο πρόσφατος γάμος της Πέγκυς Ζήνα σε χωριό της ορεινής Ναυπακτίας ήταν σίγουρα ένα πολύ ενδιαφέρον γεγονός, που έδωσε μπόλικη τροφή στις κοσμικές στήλες. Τα περισσότερα κορίτσια ονειρεύονταν ένα τέτοιο χάπι εντ στη σχέση τους. Αρκεί ο γαμπρός να είναι όμορφος, νέος και πλούσιος. Όχι! Την κοσμική στήλη την έχει η Ολυμπία. Αν έγραφε κάτι σχετικά με τον γάμο αυτό, θα είχε άσχημα ξεμπερδέματα μαζί της.

Το βλέμμα του έπεσε πάνω στην τηλεόραση. Πήρε το τηλεκοντρόλ και έκανε ζάπινγκ. Επιτέ-

λους! Αυτό ήταν! Βολάκια από νιόκι πατάτας έβραζαν σε μια κατσαρόλα και ο Μαμαλάκης μαζί με έναν Ιταλό σεφ ετοιμάζαν μια πικάντικη σάλτσα με ντομάτα, μανιτάρια, φασκόμηλο και άλλα μπαχαρικά. Ναι! Θα έγραφε κάτι για την ιταλική κουζίνα, τις γεύσεις της Τοσκάνης και τη μεσογειακή διατροφή. Αυτό θα ενδιέφερε πολλούς και κυρίως τις γυναίκες, που προσέχουν τη σιλουέτα τους. Αλλά πάλι όχι! Η Άννα η διατροφολόγος θα του έκανε μούτρα. Θα ισχυριζόταν πως παίρνει σε ξένα χωράφια και δεν θα το ήθελε.

Ξαφνικά, κοκάλωσε. Μια κοπέλα χωρίς χέρια σηκώθηκε από την καρέκλα της και άρχισε να

χορεύει με ιδιαίτερη ευλυγισία και χάρη. Μετά κάθισε πάλι και άρχισε να κινεί τα πόδια της. Αυτά έγιναν χέρια, φτερά. Πήρε ένα πινέλο ανάμεσα στα δάκτυλα του ποδιού της και άρχισε να ζωγραφίζει σ' ένα καβαλέτο. Το κοινό στο στούντιο του τηλεοπτικού σταθμού τη χειροκροτούσε. Ένωσε συγκινημένος για την Ιταλίδα χωρίς χέρια, για τη δύναμη της ψυχής της. Γι' αυτά που είχε καταφέρει. Για το χαμόγελό της, την αισιοδοξία της, τα όνειρά της.

Το βρήκε! Η δύναμη της ψυχής! Δόξα τω Θεώ! Αυτό ήταν! Είχε πολλά να γράψει πάνω σ' αυτό...

